

การพัฒนาชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์
ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
เพื่อพัฒนาการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนอนุบาลจุมพลโพธิ์พิสัย

4

The Development of Dramatic Arts Practice Packages according
to the Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008)
for Learning Improvement of Prathomsuksa 6 Students
at Anubal Jumholphonphisai School

วันที่รับบทความ : 20 พฤศจิกายน 2562
Received: November 20, 2019

วันที่แก้ไขบทความ : 20 ธันวาคม 2562
Revised: December 20, 2019

วันที่ตอบรับบทความ : 25 ธันวาคม 2562
Accepted: December 25, 2019

สุดารัตน์ วัฒนพฤติไพศาล¹
Sudarat Watthanapruetiphaisan

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 4 ชุด ตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในช่วงระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติที่พัฒนาขึ้น และ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนอนุบาลจุมพลโพธิ์พิสัย อำเภอโพธิ์พิสัย จังหวัดหนองคาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 40 คน

ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะนาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้พัฒนาขึ้นนั้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.33/87.92 เมื่อนำไปใช้สำหรับการประกอบการจัดการเรียนการสอน นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยร้อยละ 87.92 จากเดิมที่มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 65.17 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน

¹ ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนอนุบาลจุมพลโพธิ์พิสัย, หนองคาย
Teacher of Senior Professional Level, Anuban Jumhol Phonphisai School, Nongkhai
Corresponding author, E-mail: sudaratjeab2017@gmail.com



และหลังเรียน พบว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ดังกล่าวโดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 4.63

คำสำคัญ : ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์, การพัฒนา, การเรียนรู้

Abstract

The purposes of this research were to: 1) study the efficacy of dramatic arts practice packages according to the Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008) for four sets based on the efficacy criteria of 80/80, 2) compare the students' learning achievement before and after studying by using the developed practice packages, and 3) study the students' satisfaction towards the dramatic arts practice packages according to the Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008). The sample was a group of 40 Prathomsuksa 6/1 students of Anubal Jumpholphonphisai School, Phonphisai District, Nong Khai Province in the 2nd semester of academic year 2017.

The results found that the developed dramatic arts practice packages according to the Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008) had efficacy of 85.33/87.92. When applied them in learning and teaching management, the students' learning achievement was at 87.92%, comparing to the previous learning achievement of 65.17%. The comparison of the students' learning achievement both before and after studying showed that the average of learning achievement after studying was higher than before studying with statistical significance at the .05 level. The students' satisfaction towards the dramatic arts practice packages as a whole was at the highest level with the average value of 4.63.

Keywords : Dramatic Arts practice package, development, learning

บทนำ

ปัจจุบันการเรียนรู้นาฏศิลป์ได้รับการยินยอมและถือว่าระบํารำ ฟ้อน เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะประจำภาค การแสดงของภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นการแสดงที่มีความสนุกสนานเร้าใจ เนื่องจากวิถีชีวิตของคนใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความเรียบง่ายและประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ ทำไร่จึงได้ตัดแปลงมาจากการดำเนินชีวิตประจำวันและใส่ลีลาความอ่อนช้อยเพื่อให้ทำไร่มีความสวยงาม แต่สภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถฟ้อนรำประจำภาคตนเองได้ จากสภาพดังกล่าวเป็นปัจจัยประการหนึ่งส่วนการสอนของครูผู้สอนยังขาดกระบวนการถ่ายทอด ครูไม่ฝึกให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างอิสระ



และการพ้อรำไม่สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน นักเรียนไม่เข้าใจดนตรี ไม่เห็นคุณค่าของภูมิปัญญาไทยและภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูผู้สอนต้องทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการพ้อรำ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรักและเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมไทย (ปิยามรรตน์ เศรษฐดาวิทย์, 2547, น. 1)

การสอนนาฏศิลป์นั้น จำเป็นต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่สำคัญคือ เอกสารในการฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้การจะฝึกทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ให้ได้ผลก็คือ การฝึกทักษะพื้นฐานในการฝึกหัดนาฏศิลป์ด้วยชุดฝึกปฏิบัติ ซึ่งเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เพราะผู้เรียนจะได้มีโอกาสนำความรู้เกี่ยวกับทักษะพื้นฐานในการฝึกหัดนาฏศิลป์ที่ได้เรียนมาแล้ว มาฝึกให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และเกิดความชำนาญให้มากขึ้น

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์ของโรงเรียนอนุบาลจุฬพลโพธิ์พิสัย ที่ผ่านมา ยังไม่เป็นที่น่าพอใจและประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จะเห็นได้จากในปีการศึกษาที่ผ่านมา นักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนไม่มีทักษะพื้นฐานทางนาฏศิลป์ และมีกิจกรรมการแสดงเกี่ยวกับนาฏศิลป์ไม่มากนัก ผู้ศึกษาจึงได้สำรวจปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์ในโรงเรียน โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากคณะครูและนักเรียนในโรงเรียนอนุบาลจุฬพลโพธิ์พิสัย ซึ่งพบว่า นักเรียนขาดทักษะพื้นฐานในการฝึกหัดนาฏศิลป์ นักเรียนส่วนมากไม่กล้าแสดงออก รำไม่ถูกจังหวะ นักเรียนไม่มีความคิดสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์ท่ารำ เนื่องจากนักเรียนและครูขาดสื่อการเรียนการสอนนาฏศิลป์ที่ตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ไม่ตรงตามมาตรฐานและตัวชี้วัดตามที่หลักสูตรกำหนด

ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาจึงได้จัดทำชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ขึ้น โดยผู้ศึกษาค้นคว้าได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางตามมาตรฐานและตัวชี้วัดเพื่อจะได้ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์โดยใช้รูปแบบการสอนตามสภาพจริง (Authentic Learning) คือกระบวนการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ด้วยตนเองและเรียนรู้จากกลุ่ม โดยสมาชิกในกลุ่มต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง การฝึกให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมในการเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดวิเคราะห์คิดค้นสร้างข้อสรุปความรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น นำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้และเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต จะสามารถทำให้นักเรียนมีทักษะทางนาฏศิลป์จะมีความสามารถตามมาตรฐานและตัวชี้วัดตามที่หลักสูตรกำหนด เพื่อจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ และพัฒนาการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ตลอดจนประเมินตามสภาพจริงและนำความรู้ความสามารถไปใช้ในชีวิตประจำวัน พัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์ให้มีประสิทธิภาพ และเพื่อประโยชน์ต่ออนุชนคนรุ่นหลังตอบสนองความต้องการของชุมชนและอนุรักษ์ส่งเสริมสนับสนุนวัฒนธรรมท้องถิ่นต่อไป



วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลจุมพลโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 40 คน ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างมาโดยการสุ่มแบบง่าย (Sample Random Sampling) โดยใช้วิธีจับฉลาก (Lottery)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลจุมพลโพธิ์ชัย จำนวน 4 ชุด ประกอบด้วย

- ชุดที่ 1 เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์
- ชุดที่ 2 เรื่อง โสณิณลีลาประกอบเพลง
- ชุดที่ 3 เรื่อง ครั้นเครื่องการแสดงนาฏศิลป์
- ชุดที่ 4 เรื่อง ใส่ใจคุณค่าอนุรักษ์

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระที่ 3 นาฏศิลป์) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 20 แผน

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระที่ 3 นาฏศิลป์) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยได้ชี้แจงหลักการและเหตุผลเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างรับทราบ

4.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) กับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 30 ข้อ

4.3 ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6



4.4 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post – test) กับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 30 ข้อ

4.5 เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผลการวิจัย

1. ด้านประสิทธิภาพชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 4 ชุด ประกอบด้วย ชุดพื้นฐานนาฏศิลป์ ชุดโศภณลีลาประกอบเพลง ชุดครั้นเครื่องการแสดงนาฏศิลป์ และชุดใส่ใจคุณค่าอนุรักษ์ ผลการศึกษาพบว่าชุดฝึกทักษะนาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้พัฒนาขึ้นนั้น ชุดครั้นเครื่องการแสดงนาฏศิลป์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.89 รองลงมาคือ ชุดโศภณลีลาประกอบเพลง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 ชุดพื้นฐานนาฏศิลป์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 และชุดใส่ใจคุณค่าอนุรักษ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 ตามลำดับ โดยการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งพบว่าประสิทธิภาพของชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีค่าเท่ากับ 85.33/87.92 ดังปรากฏผลในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ทั้ง 4 ชุด ตามเกณฑ์ 80/80

จำนวน นักเรียน	คะแนนระหว่างเรียน				รวมคะแนนระหว่างเรียน (E_1) (500 คะแนน)	คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (E_2) (30คะแนน)
	ชุดที่ 1 (120)	ชุดที่ 2 (140)	ชุดที่ 3 (160)	ชุดที่ 4 (80)		
40	4,120	4,776	6,130	2,722	17,748	1,055
	$E_1 = 85.33$					$E_2 = 87.92$

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นถึง คะแนนจากการประเมินผลระหว่างเรียน หรือกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยผู้เรียนสามารถทำชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ทั้ง 4 ชุด ได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 85.33 และทำแบบทดสอบได้หลังเรียนได้ถูกต้องเฉลี่ยร้อยละ 87.92 ซึ่งแสดงว่า ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์มีประสิทธิภาพ 85.33/87.92 จึงสรุปว่าชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80



2. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการศึกษาพบว่า การใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้พัฒนาขึ้น ในการประกอบการจัดการเรียนการสอนนั้นนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยร้อยละ 87.92 จากเดิมที่มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 65.17 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังปรากฏผลในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

คะแนนการทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	40	19.55	1.99	34.30**
หลังเรียน	40	26.38	1.10	

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นถึงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 19.55 ส่วนคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 26.38 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน จึงสรุปว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ด้านผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าคะแนนเฉลี่ยที่ 4.63 และหากจำแนกเป็นรายข้อ พบว่าในด้านรูปภาพสื่อความหมาย นักเรียนมีความพึงใจในระดับมากที่สุด โดยมีคะแนนค่าเฉลี่ยที่ 4.85 รองลงมา 5 อันดับแรก คือ ด้านความน่าสนใจทำให้อยากเรียนมากยิ่งขึ้น และด้านการนำไปใช้ประโยชน์เกี่ยวกับกิจกรรมสืบสานประเพณีท้องถิ่น มีคะแนนค่าเฉลี่ยที่ 4.80 ด้านเป็นตัวช่วยให้ นักเรียนมีการเตรียมความพร้อมในการเรียนมากยิ่งขึ้น มีคะแนนค่าเฉลี่ยที่ 4.75 ด้านการเรียงลำดับความยากง่ายของเนื้อหาที่มีความเหมาะสม มีคะแนนค่าเฉลี่ยที่ 4.73 และด้านความรู้ความเข้าใจของนักเรียนที่สามารถปฏิบัติตามขั้นตอนของชุดฝึกปฏิบัติ มีคะแนนค่าเฉลี่ยที่ 4.70 ซึ่งทั้ง 5 อันดับดังกล่าวนี้ นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ตามลำดับ



อภิปรายผล

ผลการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีประเด็นที่ค้นพบและสามารถ อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการพัฒนาการพัฒนาศุติฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.33/87.92 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เนื่องจากการสร้างชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ได้ทำการวิเคราะห์หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระที่ 3 นาฏศิลป์) เพื่อเป็นแนวทาง ในการสร้างชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับหลักการ วิธีเขียนชุดฝึก และเอกสารตำราการสร้างชุดฝึก เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์อย่างถูกต้อง จัดเรียงลำดับเนื้อหาและขั้นตอน การทำกิจกรรมให้เป็นไปตามหลักการเรียนรู้คือ จากง่ายไปหายาก มีการแสดงภาพประกอบคำบรรยาย สามารถฝึกปฏิบัติท่าตามชุดฝึกทักษะได้ง่าย ทำให้ผู้เรียนมี ความรู้ความจำที่คงทนและยาวนานขึ้นสอดคล้องกับผลการวิจัยของนวรรตน์ ศรีทองดีประพันธ์ (2551) ซึ่งได้พัฒนาศุติฝึกทักษะกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน เทศบาล 1 วัดแก่นเหล็ก (รัตนกลัสนุสรณ์) ผลการศึกษา พบว่าชุดฝึกทักษะกิจกรรมนาฏศิลป์ ที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 82.83/82.67 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 80/80 แสดงว่า ชุดฝึกทักษะมีเนื้อหาความรู้ กระบวนการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนแบบทดสอบ ตลอดจนสื่อการเรียนที่หลากหลาย ได้กำหนดรวบรวมไว้อย่างเหมาะสม จึงนับได้ว่าเป็นชุดฝึกทักษะ ที่มีคุณค่าเอื้อประโยชน์ต่อครูผู้สอน และการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระที่ 3 นาฏศิลป์) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนมี คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 19.55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 65.17 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 26.38 คิดเป็นร้อยละ 87.92 ผลการเรียนรู้ก้าวหน้าขึ้นร้อยละ 22.75 และเมื่อเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติกิจกรรม จากการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นการเน้นการแสวงหาความรู้เป็นขั้นตอน มีการศึกษาเนื้อหาและฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่ม อีกทั้งเป็นการเรียนที่เป็นระบบตามขั้นตอน ชุดฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ มีเนื้อหาที่ส่งเสริมให้นักเรียนตระหนักถึงบทบาทของศิลปกรรมในสังคมในบริบทของการ สะท้อนวัฒนธรรม รวมทั้งสะท้อนให้เห็นมุมมองของชีวิต สภาพเศรษฐกิจ สังคม และความเชื่อ ความศรัทธาทางศาสนาในท้องถิ่นของตนเอง เน้นให้นักเรียนเห็นคุณค่าและเกิดความซาบซึ้ง ในคุณค่าของศิลปะ มีทักษะ กระบวนการ วิธีการแสดงออก การคิดสร้างสรรค์ ด้วยลักษณะธรรมชาติ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ การเรียนรู้เทคนิควิธีการทำงาน ตลอดจนการเปิดโอกาสให้แสดงออก อย่างอิสระ นักเรียนได้รับการส่งเสริมสนับสนุนให้คิดริเริ่มสร้างสรรค์ ดัดแปลง จินตนาการ มี



สุนทรียภาพ และเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทยและสากล นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาที่กำหนด สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม เกิดความภาคภูมิใจถึงความเป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น ซึ่งเห็นได้จากค่าเฉลี่ยผลการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยผลการทดสอบก่อนเรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของศศิธร ระเบียบพล (2557) ซึ่งได้พัฒนาชุดฝึกทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ เรื่องระบำโนราห์โรงครูสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 1 (เอ็งเสียงสามัคคี) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลการศึกษาทดลองใช้พบว่า ชุดฝึกทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ เรื่อง ระบำโนราห์โรงครู ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ สูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกทักษะปฏิบัติ นาฏศิลป์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3. นักเรียนมีความพึงพอใจชุดฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากชุดฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ มีรูปภาพสื่อความหมายให้เข้าใจง่ายดี น่าสนใจทำให้อยากเรียน นาฏศิลป์ มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้าที่ตั้งไว้แสดงว่า ชุดฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พัฒนาขึ้น สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น และสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนได้จริง ซึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนส่วนใหญ่มีความตั้งใจจริงในการเรียนรู้ โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยความสามารถของตนเองและจากการร่วมกันเรียนรู้เป็นกลุ่ม เห็นได้จากการสังเกตที่พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ได้พยายามฝึกหัดท่ารำ ปรับปรุงการปฏิบัติ ท่ารำ และการนำเสนอผลงานโดยการแสดงท่ารำ การแสดงบนเวทีได้อย่างถูกต้องพร้อมเพรียง และมีการแสดงออกด้วยความมั่นใจ ยิ้มแย้มแจ่มใส มีความสุข สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กนกภรณ์ เวียงคำ (2559) การประดิษฐ์ท่ารำประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ความสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ความสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม เกิดความภาคภูมิใจถึงความเป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น

จากผลการศึกษาค้นคว้า แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระที่ 3 นาฏศิลป์) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ครูผู้สอนวิชานาฏศิลป์ สามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้และควรมีการยืดหยุ่นเวลา รวมทั้งการบูรณาการในเรื่องเนื้อหาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนทางด้านความคิดสร้างสรรค์และเป็นแนวทางในการประดิษฐ์ชุดการแสดงใหม่ ๆ ต่อไป

2. ครูผู้สอนวิชานาฏศิลป์ ผู้บริหารสถานศึกษา ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา ควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติ นาฏศิลป์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งในการยกระดับคุณภาพผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

.....



เอกสารอ้างอิง

- กนกภรณ์ เวียงคำ. (2559). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) เรื่อง เรือมกลาสราญ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปริญญานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551 ก). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ ฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2551 ข). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ ฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ปียมรรัตน์ เศรษฐดาวิทย์. (2547). การประดิษฐ์ทำประกอบการเรียนรู้การสอน กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กิจกรรมดนตรีและนาฏศิลป์ ชุดระบำไธมาศ. การศึกษาค้นคว้าอิสระหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นวรรตน์ ศรีทองดีประพันธ์. (2551). รายงานการพัฒนาชุดฝึกทักษะกิจกรรมนาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 1 วัดแก่นเหล็ก (รัตนกะลั่นอนุสรณ์). เพชรบุรี: โรงเรียนเทศบาล 1 วัดแก่นเหล็ก (รัตนกะลั่นอนุสรณ์).
- ศศิธร ระเบียบพล. (2557). รายงานการพัฒนาชุดฝึกทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่องระบำโนราห์ โรงครูสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. สงขลา: โรงเรียนเทศบาล 1 (เอ็งเสียงสามัคคี).